

ната като да е сребърна; на слънцето да погледнеш не можеш, а на месечината гледай колкото искаш; свѣтлината на слънцето е ярка, блѣстяща, ослѣпителна; а свѣтлината на месечината е темновата, жълтникава, проста. Изведнашъ са види, че едното небесно тѣло има свѣтина повече; а другото — по-малко, и то много по-малко. Такова сжщо различие, казватъ, имало и между другите небесни свѣтила, между сичките небесни тѣла, дѣто ще да са каже, между звѣздите: едни изъ тѣхъ сж самосвѣтни, т. е. свѣтатъ съ своята собствена свѣтина; а другите сж чуждосвѣтни, т. е. свѣтатъ съ чужда свѣтина; първите са наричатъ слънца, а вторите — звѣзди-планети.

— Какъ? Нема слънца има много, а не едно? извикахъ азъ, когато чухъ отъ господарьтъ си за това чудо.

А какво мислите и вие, момченца и момиченца, за тая работа? а? Тука работата излазя такава, че и наистина слънце не е само едно на тоя свѣтъ, и не двѣ, и не три, а цѣли хиляди и милионе. Има ги много; а не показватъ са на очите ни голѣми и свѣтли като слънцето за това, защото сж отъ насъ до толкова джлечъ, щото не може нито да са измѣри, нито да са разкаже. А ако ти искашъ да разпознаешъ, коя изъ тия звѣзди е слънце и коя е проста планета, то гледай на тѣхната свѣтина: колкото тия слънца и да сж джлечъ отъ насъ, то ние се можеме да ги отлчиме отъ планетите. Ако нѣкоя звѣзда трѣпере и блѣсти, ако свѣтлината ѝ има ши-